

на Россия, тръгнале тутакси слѣдъ тѣхъ камъ западъ и съ пѣкои и други свои племена заняле земята между Днѣпръ и Дунавътъ. Слѣдователно не отъ камъ Донъ, а просто отъ камъ Дунавътъ тие сѣ правиле своите нашествия презъ предѣлите на византийската империя въ продължението на двѣ столѣтня, т. е. отъ втората половина на V и до втората половина на VII вѣкъ. Но тие са не ограничили само съ едни нашествия. Твърде чѣсто българете сѣ постѣняле като наемници на византийска служба, а понѣкогашъ сѣ получале отъ императорътъ и земи въ Мизия и въ Тракия и селиле сѣ са тамъ съ условие да защищаватъ тие земи отъ вѣнкашните неприятели*).

Естественниятъ исторически ходъ на сѣбитията ни довожда до слѣдующето заключение относително българете. Хитрата политика на Юстиниана I, която положила начало на взаимните раздори и междуособия между князовете, и настаналото послѣ това аварско иго задържале на пѣкое време тѣхното преселение презъ Дунавътъ. Но въ пѣрвата половина на VII вѣкъ въ срѣдата на българете, които сѣ живѣле около Дунавътъ, както са види, е произлѣзалъ превратъ, за да са сѣединатъ подъ единъ княжески родъ. Такова сѣединение произхожда обикновенно отъ притѣснението на иноплеменниците; а българете въ онова време, освѣнъ отъ аварете, сѣ биле

*) Ние видѣхме, че Прокопий сѣобщава вече за такива поселения отъ кутургурите. Това име не е изчезнало безслѣдно на Балканскитъ полуостровъ. Спорѣдъ справедливото замѣчаніе на Рѣосаера то живѣе и до сега въ названието кудо-власи. (Romaenische Studien. 236).